บทนำ

ตำแหน่งรองผู้อำนวยการถูกแย่งไปแล้ว ซึงบอมกัดฟัน แน่นด้วยความโมโหหลังตรวจสอบชื่อที่ขึ้นอยู่บนหน้าจอ แม้จะอยากบันดาลโทสะมากแค่ไหน ก็ทำได้แค่ลูบใบหน้าแดงก่ำเพื่อข่มอารมณ์ไว้ เสียง 'วิ้ด' ในหูเป็นเหมือนสัญญาณเตือนที่เขาได้ยินทุกครั้งเมื่อเริ่มเครียด เขาค่อยๆ สูดหายใจเข้าลึกๆ

"ไม่จริง มันต้องไม่ใช่แบบนี้"

หลังปลอบใจตัวเองว่าน่าจะแค่มองผิดไป เขาก็หันกลับมาตรวจสอบสิ่งที่อยู่บนหน้าจออีกที ทว่าไม่ว่าจะขยี้ตาหรือจะหยิบแว่นขึ้นมาสวมอย่างไร ชื่อที่ทำลายชีวิตเขาอยู่นั้นก็ไม่เปลี่ยนไป ทั้งยังเด่นชัดขึ้นอีก ในหัวขาวโพลนของเขาพลันนึกถึงเหตุการณ์เมื่อหลายวันก่อน

ณ ร้านซูชิหรูแห่งหนึ่ง ซึงบอมเปิดประตูเลื่อน เดินเข้าไปในร้านและเข้าไปนั่งตรงโต๊ะที่ตกแต่งหรูหรา แม้จะอึดอัดที่เนกไทรัดคอแน่นมาตั้งแต่ก่อนเข้าร้านก็ไม่คิดจะขยับมันเลยสักนิด เขานั่งตัวเกร็งด้วยความประหม่า ครั้งนี้ซึงบอมมาก่อนเวลานัดราวสิบนาที

เพราะกลัวว่าจะมาสาย แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นว่าคิมจินแท ผู้อำนวยการโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีเจอิลมาถึงก่อนแล้ว ถึงอย่างนั้นเขาก็พยายามปั้นหน้ายิ้ม เขาเห็นว่าผู้อำนวยการสั่งแต่อาหารที่ตัวเองอยากกิน กระทั่งกินไปก่อนแล้วด้วยซ้ำ ซึงบอมยิ้มมุมปากพลางมองผู้อำนวยการที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

คิมจินแทใช้ตะเกียบคีบท้องปลากะพงแดงขึ้นมาจิ้มซอสโชยุที่ละลายวาซาบิไว้จนชุ่ม แล้วแลบลิ้นออกมารอรับท้องปลากะพงแดงตั้งแต่ไกล ท้องปลากะพงแดงดิ้นไปตามลิ้น ถูกฟันขาวบดเคี้ยวเสียงดังแจ๊บๆ แล้วกลืนหายไปในลำคอ หลังจากที่ตะเกียบเคลื่อนไหวไปมาบนโต๊ะอยู่นานสองนานพร้อมกับอาหารที่หายเข้าไปในปากเขา ในที่สุดคิมจินแทก็หันกลับมาสนใจซึงบอม ซึงบอมลุกลี้ลุกลนยื่นกระเป๋าเอกสารสีดำที่เอามาด้วยไปให้อีกฝ่าย

“นี่คือทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมทุ่มเททำมาครับ”

ดวงตาโปนของคิมจินแทยังคงจับจ้องอยู่ที่ซึงบอม ในที่สุดเขาก็หัวเราะ “ฮ่าๆ” เหมือนเพิ่งเข้าใจเจตนาของซึงบอม ซึงบอมเริ่มผ่อนคลายลงบ้างเมื่อคิดว่าเสียงหัวเราะนั้นเป็นคำตอบตกลง คิมจินแทหยิบทิชชูมาเช็ดคราบมันที่มุมปาก ก่อนจะลุกขึ้นแล้วมองลงมาที่ซึงบอม

“เข้าใจแล้ว คุณช่วยให้โรงพยาบาลเรามีกำไรมหาศาลเลยละ”

ซึงบอมพยักหน้าด้วยความตื้นตันใจ

“ขอบคุณที่รับทราบครับ”

“งั้นผมก็ยินดีรับไว้ อ้อ ชิมปลาดิบนี่ดูสิ วันนี้อร่อยจนไม่อยากเชื่อเลย”

เมื่อคิมจินแทในชุดสูทพูดจบ เขาก็หยิบกระเป๋าแล้วเดินออกไป ทิ้งซึงบอมที่กำลังจะลุกขึ้นตามไปไว้เบื้องหลัง พร้อมกับเสียงประตูเลื่อนที่ปิดดังปึง

ทันใดนั้นบางอย่างในตัวซึงบอมก็ขาดผึง เขาลุกพรวดออกจากห้องตรวจไปทันที อีจองมี พยาบาลหน้าห้องที่กำลังคุยกับคนไข้อยู่ เห็นท่าไม่ดีเลยรีบรั้งเขาไว้

“คุณหมอคะ จะไปไหนคะ ตอนนี้คนไข้กำลังรออยู่นะคะ”

“มันใช่เรื่องสำคัญตอนนี้หรือไง”

“ถ้าไม่ใช่ แล้วมันเรื่องอะไรล่ะคะ”

ขณะที่พยาบาลอีกำลังสับสน เขาก็ปัดมือเธอออกและเร่งฝีเท้าเข้าลิฟต์ไป กดไปยังชั้นบนสุดแล้วถอยกลับมายืนกอดอกลิฟต์ค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นไป ระหว่างนั้นเขาก็ถอนหายใจพลางมองตัวเลขสีแดงเปลี่ยนไปช้าๆ ภายในหัวนึกถึงแต่การกระทำของผู้อำนวยการในวันนั้นซ้ำไปซ้ำมา

เสียงหัวเราะนั่นใช่คำตกลงซะที่ไหน มันคือเสียงหัวเราะเยาะต่างหาก ที่บอกว่าช่วยให้มีกำไรมหาศาล ก็เพื่อจะรับสินบนนั่นไว้เฉยๆ *เงินนั่นมันสำคัญสำหรับฉันมากนะ!* อุตส่าห์รวบรวมเงินทั้งหมดในชีวิตเพื่อตำแหน่งรองผู้อำนวยการอันทรงเกียรตินั่น คิดจะหลอกกินฟรีง่ายๆ แบบนี้เลยหรือไง ที่บอกว่าชอบกินปลาดิบ

แพงๆ ที่แท้ก็วางแผนมาตั้งแต่แรกแล้วสินะ!

“จะโลภเกินไปแล้ว!”

ตึก ตึก ตึก...เสียงรองเท้าหนังกระทบพื้นดังก้องลิฟต์อย่างร้อนใจ ไม่นานประตูลิฟต์ก็เปิดออก ซึงบอมเดินตามทางของโถงสีขาวมุ่งหน้าไปยังห้องผู้อำนวยการ เลขาฯ ส่วนตัวของผู้อำนวยการลุกพรวดทันทีที่เห็นเขา ซึงบอมไม่เหลียวมองเธอเลยแม้แต่น้อยก่อนจะผลักประตูเข้าไปในห้อง พร้อมกับเสียงเลขาฯ ที่ตะโกนไล่หลังและกำลังตามเข้ามา

“คุณหมอคะ เดี๋ยวก่อนค่ะ ตอนนี้ ผอ. กำลังพบรอง ผอ. อยู่ค่ะ!”

ผู้อำนวยการคิมจินแทนั่งอยู่ที่โซฟารับแขก โดยมีซงกียุนนั่งอยู่ตรงข้ามด้วยท่าทางสบายใจราวกับสิบเอกที่ใกล้จะปลดประจำการ พวกเขาหันมามองซึงบอมที่เพิ่งโผล่พรวดเข้ามา

“ไอ้รอง ผอ. ไร้น้ำยา”

ซึงบอมถูกซงกียุนคนนี้แย่งตำแหน่งรองผู้อำนวยการไป ซงกียุนใช้เส้นสายของพ่อแม่เข้าทำงานในโรงพยาบาลแห่งนี้ แถมยังได้ตำแหน่งรองผู้อำนวยการไปอีก พ่อแม่ของเขายัดเงินใต้โต๊ะไปเท่าไรกัน แค่คิดว่าเงินจำนวนนั้นคงเยอะกว่าของตัวเองมาก เขาก็หงุดหงิดขึ้นมาแล้ว

“เห็นที่นี่เป็นอะไร ถึงได้บุกเข้ามาแบบนี้”

ซงกียุนลุกขึ้นถามด้วยน้ำเสียงกล้าๆ กลัวๆ ซึงบอมไม่สนใจคำพูดนั้นและเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าคิมจินแท

“ผอ. เคยพูดเองไม่ใช่เหรอครับ ว่าที่โรงพยาบาลเจอิลของเรามีกำไรได้ก็เพราะผม ดูท่าจะไม่ใช่อย่างที่พูดแล้วมั้งครับ”

ซึงบอมจ้องหน้าชงกียุนซึ่งยืนอยู่ข้างๆ เขม็ง ชงกียุนผงะเล็กน้อยแล้วกระแอมเหมือนละอายใจ แต่แล้วก็ตะโกนขึ้นมา

“คิดว่าตัวเองมีสิทธิ์พูดแบบนี้หรือไง ทำเรื่องชั่วมาแล้วคิดว่าคนอื่นจะทำเหมือนกันหรือไง ฉันกับแก เรามันคนละระดับกัน!”

“จะใช้กระดาษหนังสือพิมพ์หรือใช้กระดาษทิชชูเช็ดขี้ มันก็คือการเช็ดขี้เหมือนกันไม่ใช่หรือไง”

“พูดเรื่องขี้อะไร สกปรก”

ชงกียุนโวยวายและยกสองมือขึ้นเท้าเอว

“คุณหมอคิม”

หลังจากนั่งดูอยู่เงียบๆ มาสักพัก คิมจินแทก็เรียกซึงบอมเบาๆ

“คุณขายยาราคาแพงให้คนไข้ ช่วยทำกำไรมหาศาลให้โรงพยาบาลเราก็จริง แต่มันก็แค่นั้น เวลารักษาคนไข้ คุณแสวงหากำไรมากเกินไป มีคนวิจารณ์เรื่องนี้ไม่น้อยเลย คุณรู้ใช่ไหมว่าการทำแบบนี้ไม่เหมาะกับภาพลักษณ์ของโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลี”

“แพทย์แผนเกาหลี แค่รักษาให้ดีก็พอแล้วไม่ใช่เหรอครับ”

“นั่นก็ส่วนหนึ่ง แต่ถ้าไม่มีความเห็นอกเห็นใจเวลาสื่อสารกับคนไข้เลยสักนิด แบบนี้คนไข้ที่เคยรักษากับคุณจะไม่เปลี่ยนไปหาแพทย์แผนเกาหลีคนอื่นที่บริการดีกว่าเหรอ ดูอย่างคุณหมอชงกียุนสิ เขาเข้าใจความเจ็บปวดของคนไข้เลยบริการดีกว่าเป็นไหนๆ

ไม่เหมือนคุณหมอคิม การที่เขาอ้าแขนรับคนไข้อย่างอบอุ่นทำให้ภาพลักษณ์ของโรงพยาบาลดีขึ้น อีกทั้งยังทำให้ได้รับเลือกเป็นแพทย์แผนเกาหลีดีเด่นประจำเดือนอีก ถึงจะไม่ได้เต็มใจทำแต่ก็ต้องหัดทำไว้บ้างสิ"

คิมจินแทยกถ้วยชาขึ้นมา ละเลียดจิบเข้าไปอีกอึก เขาพบว่าชาถ้วยนั้นเย็นชืดแล้ว จึงสั่งให้เลขาฯ ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังซึงบอมไปชงชามาใหม่ ส่วนซงกียุนก็ยืดอกเต็มที่เพราะคำชมของคิมจินแท ซึงบอมไม่ชอบสีหน้ามั่นอกมั่นใจนั่นเอาเสียเลย

"คนที่ไม่สนใจอะไรนอกจากตัวเอง จะเข้าใจความหมายอันลึกซึ้งของการเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลได้ยังไงกัน"

ซงกียุนเย้ยหยัน ทำเอาซึงบอมหน้าร้อนฉ่าขึ้นมาทันใด ทั้งที่เขาทำคุณประโยชน์มากมายให้ที่นี่ แต่กลับโดนดูถูกและถูกนำมาเปรียบเทียบกับซงกียุน ทำให้เขาขายหน้ามาก

"ถึงสมัยนี้จะเป็นยุคปัจเจกนิยม แต่มีสิ่งหนึ่งที่ยังไม่เปลี่ยนไป ก็คือการสร้างความประทับใจให้คนไข้ไงล่ะ ถ้าทำให้คนไข้ประทับใจไม่ได้ ก็ทำเงินไม่ได้ ทั้งยังขาดคุณสมบัติที่ทำให้คนไข้เชื่อมั่น ซึ่งนั่นหมายความว่าสร้างความประทับใจให้ผมไม่ได้ด้วยเหมือนกัน"

ซึงบอมข่มความโมโหที่พร้อมระเบิดไว้ทุกเมื่อจนไหล่สั่นก่อนพูดแทรกขึ้นมาโดยที่คิมจินแทยังพูดไม่จบ

"ไอ้หมอนี่ไม่ได้มีความสามารถอะไรเลย! ถ้า ผอ. จะให้ซงกียุนที่เก่งแต่พูดนั่งตำแหน่งรอง ผอ. ละก็ อย่างน้อยก็น่าจะบอก

กันก่อนไม่ใช่เหรอครับ! ความพยายามของผมจะได้ไม่สูญเปล่า"

แทนที่จะทำให้ความพยายามของเขาสูญเปล่า คืนเงินนั่นมายังดีกว่า ในเมื่อผิดข้อตกลงแล้วจะปล่อยให้เอาเงินไปแบบนี้ไม่ได้เด็ดขาด เงินก้อนนี้เป็นเงินทั้งหมดที่เขาเก็บหอมรอมริบมาจนถึงตอนนี้ และนั่นก็รวมถึงค่าเช่าบ้านของเขาด้วย ซงกียุนซึ่งกำลังฉุนเฉียวผลักไหล่ซึงบอม

"ทนมานานแล้วนะเว้ย นี่ แกคิดว่าตัวเองรักษาเก่งนักหรือไง เพราะแกไม่เคยสนใจใครนอกจากตัวเองไงเลยคิดว่าตัวเองเก่ง แต่จริงๆ แล้วไม่ใช่ โลกนี้กว้างใหญ่ ยังมีคนเก่งกว่าแกอยู่อีกเยอะแยะ ว่าแต่พ่อแม่เลี้ยงดูแกมายังไงถึงได้โตมาเป็นแบบนี้ อ้อ จริงสิพูดไปแกก็ไม่เข้าใจหรอก เพราะว่าแกไม่มีพ่อแม่นี่นา"

ใช่แล้ว เพราะอย่างนั้นเขาถึงได้มาทวงเงินคืน และตัดสินใจว่าจะรักษาคนไข้อย่างซื่อสัตย์สุจริตต่อไปเหมือนที่ทำมาตลอดจนถึงตอนนี้ แล้วค่อยรอจนกว่าจะมีโอกาสอีกครั้ง...ทันทีที่ซงกียุนพูดจบซึงบอมก็เหวี่ยงหมัดใส่หน้าซงกียุนสุดแรง

"อ๊าก!"

ใครบางคนร้องลั่น ไม่รู้ว่าเป็นเสียงของซงกียุนที่หน้าหงายไปแล้ว หรือเป็นเสียงในใจซึงบอมที่เพิ่งตั้งสติได้กันแน่ มีเพียงสิ่งเดียวที่เขารับรู้ได้ตอนนี้คือ 'เวรเอ๊ย ฉิบหายแล้ว'

"นี่ๆ ได้ยินเรื่องนี้ไหม ที่หมอซึงบอมต่อยหมอกียุนน่ะ"

ไม่นานเรื่องที่ซึงบอมต่อยรองผู้อำนวยการซงกียุนก็ถึงหู

เจ้าหน้าที่คนอื่นในโรงพยาบาล จนถูกยกขึ้นมาเป็นประเด็นพูดคุยกันของพยาบาลระหว่างดื่มกาแฟตอนพักกลางวัน ทีแรกก็เป็นแค่ข้อความสั้นๆ ที่ส่งต่อกันในห้องแชตรวม แต่กว่าจะถึงตอนนี้ก็ถูกใส่สีตีไข่ไปไกลแล้ว

“กะแล้วว่าหมอคนนั้นต้องก่อเรื่องจนได้ เขาหมกมุ่นเรื่องทำผลงานจะตาย”

“อิจฉาหมอกียุนของเราแน่ๆ ถึงได้ทำแบบนั้น แต่ก็อย่างว่าคนอะไรจะไร้ที่ติขนาดนั้น หล่อก็หล่อกว่า บ้านก็รวยกว่า นิสัยก็ดี มีน้ำใจกว่าหมอซึงบอมตั้งเยอะ น่าจะต่อยเพราะทนไม่ได้ที่เห็นหมอกียุนได้ตำแหน่งรอง ผอ. ไปน่ะสิ ใครๆ ก็รู้ว่าหมอซึงบอมจ้องตำแหน่งนั้นอยู่ นิสัยแย่แบบนั้นจะไปอยู่ที่ไหนรอด เฮ้อ หน้าหล่อๆ ของหมอกียุนเป็นแผลหมด ฉันละปวดไปทั้งใจ”

ทันใดนั้นใครบางคนก็เดินชนไหล่พยาบาลที่กำลังพูดเข้าอย่างจังจนอเมริกาโนที่อยู่ในมือหกเลอะเครื่องแบบ พอเธอส่งเสียงร้อง จองมีซึ่งเพิ่งเดินชนไหล่เธอไปถึงได้รีบหันมาด้วยความตกใจ

“อุ๊ย! ขอโทษนะ พอดีฉันมีเรื่องด่วนเลยรีบไปหน่อย ขอโทษทีๆ”

จองมีใช้มือเช็ดส่วนที่เปื้อนจนขยายเป็นวงกว้างกว่าเดิม พยาบาลคนนั้นหน้าบึ้งและรีบปัดมือจองมีออก

“เธอตั้งใจใช่ไหม”

“หือ? ฉันเหรอ ว่าแต่เธอมีชุดสำรองไหม ถ้าไม่มี ยืมชุดฉันก่อนก็ได้นะ ยังไงฉันก็ไม่น่าจะได้ใช้แล้ว”

“พูดอะไรของเธอ ช่างมันเถอะ!”

“ก็ได้ งั้นฉันไปก่อนนะ พอดีมีงานน่ะ ขอโทษที”

“นี่!”

จองมียิ้มแฉ่งแล้วหมุนตัวกลับอย่างไม่สนใจไยดี พยาบาลคนนั้นเลยตะโกนเรียกจองมีอย่างหัวเสีย พยาบาลอีกคนที่อยู่ข้างๆ จึงห้ามเธอไว้

“นี่ อย่าไปถือสาเลย ยายนี่สนิทกับหมอซึงบอมนี่นา ได้ยินว่าคนศีลเสมอกันมักจะสนิทกัน ยายนี่เองก็ใช่ย่อย ยังไงก็ไม่ได้ตั้งใจ งั้นก็ช่างเถอะ เราไปกันดีกว่า เดี๋ยวฉันให้ยืมชุด”

1

การเริ่มต้นใหม่

แสงแดดร้อนระอุ ต้นไม้ที่เพิ่งผลิใบในฤดูใบไม้ผลิยังดูแห้งแล้งอยู่เหมือนเดิม ระหว่างที่รถเบนซ์แล่นตามหลังรถบรรทุกที่เต็มไปด้วยสัมภาระของพวกเขาไป ถนนก็เริ่มแคบลง จากแปดเลนกลายเป็นสี่เลน จากสี่เลนก็เหลือเพียงสองเลน ซึงบอมซึ่งมองแต่ท้ายรถบรรทุกเก่าๆ มาตลอดทางคลายเนกไทที่รัดแน่นออก ความประหม่าก่อตัวขึ้นเมื่อทัศนียภาพของตึกระฟ้ากับรถที่แน่นขนัดอยู่เต็มถนนหายลับตาไป ไม่ว่าจะมองทางไหนก็มีแต่ภูเขาทุ่งหญ้ากับนาข้าว พอเห็นบ้านเรือนของชาวไร่ชาวนาโผล่ขึ้นมาเป็นระยะ เขาก็รู้สึกหวิวๆ ในใจ จึงเปิดหน้าต่างรถให้ลมเย็นสบายพัดพาบรรยากาศขุ่นมัวภายในรถออกไป

'ภูเขาสวย น้ำสะอาด เป็นเมืองที่เหมาะแก่การใช้ชีวิตจริงๆ ว้าว!'

เสียงสดใสของชายคนหนึ่งลอยมาตามสายลม ซึงบอมรู้สึกหวิวๆ ในใจอีกครั้งเมื่อนึกถึงใครบางคนที่เขาเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้ว ซึงบอมปิดหน้าต่างลงอีกครั้ง แทคยองซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เหลือบมองเขาเล็กน้อยก่อนเปิดแอร์

“ฤดูใบไม้ผลิแท้ๆ ทำไมร้อนแบบนี้นะ ไม่ร้อนเหรอครับคุณจองมี”

แทคยองชวนหญิงสาวที่นั่งสัปหงกอยู่ที่เบาะหลังคุย แต่ไม่ได้คำตอบอะไรกลับมา พอหันไปมองถึงเห็นว่าจองมีหลับไปแล้วตั้งแต่ขึ้นทางด่วนมา แทคยองก็เจื้อยแจ้วไม่หยุดเหมือนเด็กตื่นเต้นที่จะได้ไปเที่ยว พร้อมบอกว่าจุดพักรถตรงไหนมีอะไรอร่อยบ้าง และยืนกรานว่าต้องไปกินให้ได้ ไม่นานก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นอีกครั้งเพราะอึดอัดกับซึงบอมที่เอาแต่ถอนหายใจท่ามกลางความเงียบ ตัวเลขสีแดงในห้องแชตเจ้าหน้าที่เก่าของโรงพยาบาลเจอิลค้างอยู่เป็นจำนวนมาก ทุกคนกำลังตื่นตระหนกกับข่าวหนึ่งที่แชร์มาในห้องแชต แทคยองจึงรีบกดลิงก์เข้าไปดูด้วยความสงสัย “หือ?” เขาผงะไปเมื่อเห็นข่าวนั้น ซึงบอมซึ่งกำลังขับรถอยู่หันมามองโทรศัพท์ที่อยู่ในมือเขา

จริงหรือมั่ว?
หมอประจำโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีชื่อดังแห่งหนึ่ง
ที่เชี่ยวชาญด้านมะเร็ง ติดสินบนเพื่อตำแหน่งรอง ผอ.

ตัวอักษรฟอนต์กอทิกของพาดหัวข่าวปรากฏขึ้นมาในหัว ซึงบอมทีละตัวและวนเวียนอยู่อย่างนั้น ทันใดนั้นรถยนต์ที่แล่นสวนมาก็บีบแตรเสียงดัง แทคยองจึงร้อง “เฮ้ย!” พร้อมกำเข็มขัดนิรภัยไว้แน่น ซึงบอมเองก็ตกใจไม่แพ้กัน เขารีบหักพวงมาลัย

ควบคุมรถกลับเข้าเลนได้อย่างหวุดหวิด เมื่อรถที่ส่ายไปมากลับมาแล่นตามเส้นทางปกติ เขาก็จอดรถเข้าข้างทาง

แทคยองหลับตาแน่นพลางสวดมนต์มาตลอดทางที่ซึงบอมขับ ระหว่างนั้นก็รำพึงรำพันและสบถคำหยาบออกมาเป็นพักๆ

“เกิดอะไรขึ้นคะ”

จองมีถามซึงบอม ตื่นมาเธอก็ฟาดไหล่แทคยองแล้วบ่นว่าเสียงดังทันที ซึงบอมจึงแย่งโทรศัพท์จากแทคยองมาดูแทนคำตอบ

จริงหรือมั่ว?

หมอประจำโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีชื่อดังแห่งหนึ่ง
ที่เชี่ยวชาญด้านมะเร็ง ติดสินบนเพื่อตำแหน่งรอง ผอ.

ซึงบอมเม้มปากแน่นขณะเลื่อนหน้าจอลงมาอ่านเนื้อหาข่าวทั้งหมดและเห็นรูปที่เบลอไว้ ใครเห็นก็รู้ว่าเป็นซึงบอม จองมีซึงชะโงกหน้าจากเบาะหลังมาอ่านข่าวนั้นด้วยถอนหายใจเฮือกใหญ่

“กะจะไม่ให้ฝ่ายติดสินบนมีที่ยืนในสังคมเลยสินะ พูดก็พูดเถอะ คนที่ติดสินบนเลวอยู่ฝ่ายเดียวหรือไง ผอ. ที่รับสินบนไปแต่ทำตัวเป็นทองไม่รู้ร้อนนั่นเลวกว่าอีก ไหนว่าพื้นฐานของการใช้ชีวิตคือการให้และรับไง แบบนี้ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด เฮ้อ อย่างน้อยก็เลือกรูปให้มันสวยๆ หน่อยสิ รูปติดบัตรเห่ยๆ นี่มันอะไร”

เสียงของจองมีดังก้องอยู่ภายในหูตื้อๆ ของซึงบอม

“โรงพยาบาลรับคนนิสัยเสียแบบนั้นเข้ามาทำงานได้ยังไงกัน”

เมื่อจองมีพิมพำถึงเรื่องนี้ แทคยองก็ตบบ่าเธอเพื่อบอกว่าพอได้แล้ว จองมีถอยกลับไปนั่งพิงเบาะหลังตามเดิม ซึงบอมเอื้อมมือไปปิดแอร์หลังรู้สึกว่าลมแอร์ตอนนี้เริ่มหนาวจนขนลุก เขามองจองมีด้วยแววตาสลดผ่านกระจกมองหลังแล้วจึงออกรถ

ซึงบอมพบกับจองมีในฐานะหมอกับพยาบาลที่โรงพยาบาลเจอิล และทำงานด้วยกันมาห้าปีแล้ว ถึงจะชอบบอกว่าซึงบอมนิสัยเสีย แต่จองมีก็ไม่ลังเลที่จะว่ากล่าวตักเตือนเขาตรงๆ และเพราะเธอเป็นคนเที่ยงธรรม พอได้ยินสิ่งที่ผู้อำนวยการพูดกับซึงบอมในวันนั้น เธอก็โวยวายว่าบุคลากรทางการแพทย์เป็นอาชีพที่ต้องใช้ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ไม่ใช่พนักงานบริการ แถมยังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟยิ่งกว่าซึงบอมเสียอีก ถึงก่อนหน้านี้เธอจะบ่นว่าซึงบอมไม่มีมารยาท เห็นแก่ตัว ตาบอดเพราะโลภมาก ต่างๆ นานา แต่ซึงบอมก็เข้าใจดีว่าเธอไม่ได้มีเจตนาร้าย

พอเธอบอกว่าเต็มใจตามซึงบอมมาต่างจังหวัด เขาก็อุ่นใจเหมือนมีกองทัพหนุนหลัง แน่นอนต้องมีเงื่อนไขว่าจะจ่ายค่าจ้างจำนวนมาก แต่แค่มีคนเก่งรอบด้านแบบจองมีไว้ข้างกาย การหาเงินนั่นก็คงไม่ใช่เรื่องยากอะไร นอกจากนี้ตอนที่เธอยื่นข้อเสนอให้ ‘ขึ้นเงินเดือนและจัดหาที่พักให้’ เพื่อดึงตัวยุนแทคยอง ผู้ช่วยพยาบาลมากความสามารถมาจากโรงพยาบาลเจอิล ซึงบอมก็ตัดสินใจเชื่อฟังเธอทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม และตอนนี้ก็คือช่วงเวลาที่ว่านั้น

ภายในรถเงียบลงอีกครั้ง แทคยองหลับตาลงอย่างอ่อนแรง ซึงบอมซึ่งกำลังมองแต่ทางข้างหน้าพลันนึกถึงซงกียุนขึ้นมา เรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นเพราะหมอนั่น

ตอนนั้นจะยกเรื่องพ่อแม่ขึ้นมาพูดทำไม ถึงเขาจะยอมรับว่าที่ตัวเองนิสัยเสียแบบนี้เป็นเพราะพ่อแม่หย่าร้างกัน แต่พอได้ยินจากปากลูกแหง่แบบนั้นก็หัวเสียขึ้นมาเลย ชีวิตคนที่ได้เจอพ่อแม่ดีๆ คงจะง่ายดายเพราะพ่อแม่ปูทางไว้ให้แล้ว แต่ชีวิตของซึงบอมมีแต่อุปสรรคขวากหนามเต็มไปหมด

พ่อแม่ของซึงบอมหย่ากันตั้งแต่เขายังเด็ก เขาเลยโตมาโดยมียายเป็นผู้เลี้ยงดู ตอนนั้นพ่อของเขามักจะออกจากบ้านไปตั้งแต่เช้ามืด แล้วกลับมาตอนดึกๆ เขาเลยรู้สึกว่าพ่อเป็นเหมือนเพื่อนร่วมชายคาเท่านั้น ไม่ใช่ครอบครัวของเขา ส่วนแม่ก็...ทะเลาะกับพ่อบ่อยๆ เรื่องเงิน และเพราะเรื่องเงินนี่แหละที่ทำให้แม่หย่ากับพ่อและทิ้งเขาไว้กับยาย สุดท้ายแม่ก็หันไปคบกับชายชาวอเมริกันคนหนึ่งที่ฐานะร่ำรวย ไม่นานก็ย้ายไปอยู่ต่างประเทศ เขายังจำอ้อมกอดของแม่ที่ดึงเขามากอดแล้วบอกว่าลูกแม่น่ารักที่สุดในโลกได้อยู่เลย แต่นั่นเป็นตอนที่เขายังเด็กมาก เลยไม่รู้ว่าเป็นความจริงหรือแค่ฝันไป

สมัยเด็ก ซึงบอมเคยตามยายไปที่คลินิกเฉพาะทางการแพทย์แผนเกาหลีอยู่บ่อยๆ ที่นั่นสวยงามมาก ตัวอาคารเป็นบ้านโบราณสไตล์เรียบง่ายที่ตั้งอยู่บนลานกว้าง และเพราะมันกว้างใหญ่มาก เขาจึงชอบมองตาเป็นประกาย พลางคิดว่าถ้าได้อาศัยอยู่ในที่

แบบนี้ เขามั่นใจว่าแม่จะต้องไม่ทิ้งเขาไป อย่างไรก็ตาม ความทรงจำเกี่ยวกับสถานที่แห่งนั้นยังติดตรึงอยู่ในใจเขา เขาถึงอยากเข้าเรียนในวิทยาลัยการแพทย์แผนเกาหลีจนกระทั่งสอบติดได้ในที่สุด เขาตั้งใจเรียนเพราะคิดว่าการแพทย์แผนเกาหลีก็เป็นแพทย์เหมือนกัน อย่างไรก็ต้องหาเงินได้เยอะแน่ๆ นอกเหนือจากตอนเข้าเรียนครั้งแรกแล้ว ก็ไม่มีครั้งไหนเลยที่เขาจะหลุดจากอันดับต้นๆ ของชั้น แต่พอเรียนจบ เขาก็เริ่มเข้าใจว่าทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับเงินและ 'เส้นสาย' แม้จะมีความหวังว่าหลังจากสอบได้ใบประกอบวิชาชีพแพทย์แผนเกาหลีแล้วจะทำเงินได้จากสิ่งที่เรียนมา แต่เขายังไม่รู้จักความเป็นไปของโลกใบนี้ดีพอ เพื่อนของเขาหลายคน ถ้าไม่รับช่วงต่อคลินิกแพทย์แผนเกาหลีของพ่อแม่ ก็ใช้เส้นสายเข้าทำงานในโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลี ส่วนตัวเขาอย่างมากก็แค่เข้าทำงานในโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีนอกเขตเมืองหลวง ถึงเขาจะได้อันดับต้นๆ ตอนเรียน แต่ก็ไม่ได้มีเงินมากพอจะเปิดคลินิกเป็นของตัวเอง แถมยังไม่มีคนรู้จักที่จะช่วยให้เข้าทำงานในโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีชื่อดัง

แต่เขาจะนิ่งดูดายไม่ได้ เขาต้องขึ้นไปจุดที่สูงกว่าเดิม จุดที่เขาจะได้ครอบครองทั้งเงินและความหวัง ซึงบอมเป็นเหมือนที่จองมีเคยพูดไว้ไม่มีผิด เขาทำทุกวิถีทางเพื่อให้ได้เข้าทำงานในโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีเจอิล และเพื่อให้ประวัติการทำงานของเขาโดดเด่น เขาไม่เคยลังเลที่จะจ่ายยาสมุนไพรตัวแรงให้คนไข้ แม้ว่าพวกเขาจะอาการไม่ร้ายแรงเลยก็ตาม พอได้เงินมาแต่ละที

เขาก็นัดเจอพวกหมอที่มีตำแหน่งสูงในโรงพยาบาลเจอิลเพื่อสร้างความน่าเชื่อถือให้ตัวเอง เลี้ยงรับรองหมอพวกนั้นในนามของ 'มิตรสหาย' โดยให้ทั้งของขวัญราคาแพง รวมถึงเลี้ยงเหล้าราคาแพง ในเมื่อไม่ได้เกิดมาแล้วมีเงิน มี 'เส้นสาย' มาตั้งแต่แรก เขาก็ต้องสร้างมันขึ้นมาเอง

หลังจากได้เข้าทำงานในโรงพยาบาลเจอิลตามแผนที่วางไว้ และเป็นแพทย์แผนเกาหลีที่นั่นมานานหลายปี ในที่สุดเขาก็ได้รับโอกาสเลื่อนตำแหน่ง จึงตัดสินใจรวบรวมเงินทั้งหมดแล้วติดสินบนผู้อำนวยการเพื่อคว้าโอกาสในการทำเงินมากขึ้น *ยังไงก็เถอะ หากินกับเงินฉันแล้วยังแต่งตั้งคนอื่น แถมยังไล่ฉันออกอีก* ซึงบอมกำพวงมาลัยแน่นจนได้ยินเสียงปริแตก

'ฉันจะเป็นหมอชื่อดังแล้วกลับไปที่โซลให้ได้!'

หลังจากออกเดินทางกันตั้งแต่เช้าตรู่ ในที่สุดพวกเขาก็มาถึง เมืองอูฮวา จังหวัดชอลลาใต้ ในช่วงเที่ยง แม้จะอยู่ในตัวเมือง แต่ตึกที่สูงที่สุดมีแค่สามชั้น ทำให้มองเห็นท้องฟ้าอึมครึมกว้างใหญ่ได้เต็มตา ถนนเลนเดียวและทางเดินข้างหน้าเงียบสงัด ซึงบอมจอดรถหลังรถบรรทุก ตึกนี้นอกจากส่วนของร้านขายวัสดุก่อสร้างบริเวณชั้นหนึ่งแล้วสร้างขึ้นใหม่ทั้งหมด ทันทีที่ลงจากรถ จองมีก็ยืดเส้นยืดสายพลางบ่นปวดตัวไม่หยุด ส่วนแทคยองรีบวิ่งไปช่วยคนงานขนของลงจากรถบรรทุก

ซึงบอมชะเง้อหน้าออกมามองป้ายใหม่เอี่ยมที่แขวนอยู่บน

ชั้นสอง ชื่อ ‘คลินิกแพทย์แผนเกาหลีซึงบอม’ ที่เขียนด้วยตัวอักษรทางการบนป้ายสีขาวเปล่งประกายอยู่กลางแดดยามเที่ยง ซึงบอมตัดสินใจกู้เงินเต็มจำนวนมาเพื่อเปิดคลินิกบนชั้นสองของตึกนี้ ในเมืองอูฮวาไม่มีคลินิกแพทย์แผนเกาหลีที่พบได้ทั่วไปเหมือนในโซล และในฐานะที่เป็นคลินิกแพทย์แผนเกาหลีแห่งเดียวในเมืองนี้ เขาต้องทำเงินจากผู้สูงอายุเมืองอูฮวาได้แน่นอน แล้วหลังจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นหมอชื่อดังและกลับไปสร้างโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีที่ยิ่งใหญ่อยู่ข้างๆ โรงพยาบาลเจอิล เพื่อแย่งคนไข้จากที่นั่นและกลายเป็นโรงพยาบาลแพทย์แผนเกาหลีที่ดีที่สุดในโลก!

ซึงบอมส่องกระจกมองหลังและจัดผมเผ้า ก่อนจะหายใจเข้าลึกๆ ขยับเนกไทที่คลายออกให้แน่น จัดชุดสูทแบรนด์เนมที่ยับยู่ยี่ให้เรียบร้อย

‘ใช่ ฉันทำได้!’

แค่พูดให้คนไข้รู้สึกถึงความเห็นอกเห็นใจน่ะหรือ ถ้าซงกียุนทำได้ เขาก็ต้องทำได้ หากบวกกับทักษะการรักษาอันเก่งกล้าของเขาแล้ว ความสำเร็จก็อยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม ซึงบอมลงจากรถด้วยความมุ่งมั่นพร้อมสำหรับการเริ่มต้นใหม่ เขาปิดประตูรถและสะบัดชายเสื้อที่ยับยู่ยี่ แต่แล้วก็มีน้ำสาดโครมลงมา

วันนี้มีบางอย่างผิดแปลกไป ซูจองตื่นมาเปิดไฟร้าน

สมุนไพรตั้งแต่เช้าตรู่เหมือนเคย หญิงชราเกล้าผมสีดอกเลารวบเป็นมัดเดียวและสวมชุดฮันบกลำลอง เธอหยิบเสื้อคลุมมาสวมทับ

แล้วปลดล็อกประตูเลื่อนไม้ก้าวออกมาข้างนอก หมอกลงทึบบดบังสายตาตั้งแต่เช้ามืด ซูจองเหลือบมองไฟถนนที่ส่องแสงสลัวอยู่ท่ามกลางหมอกที่อบอวลไปด้วยกลิ่นดินชื้นแฉะ ฟู่...หญิงชราพ่นลมหายใจออกมาด้วยความอึดอัด ลมหายใจสีขาวจางหายไปในหมอกขาว หญิงชราออกตัวเดินตามแสงไฟที่อยู่ฝั่งตรงข้ามไป กะว่าครั้งนี้จะลองเดินไปไกลขึ้นอีกหน่อย กระทั่งเดินมาถึงแม่น้ำท้ายเมือง แม้จะมองไม่เห็นเพราะหมอก แต่เสียงกระแสน้ำก็ยังดังอยู่พอสมควร ซูจองรู้สึกแน่นท้องจนอยากจะกรีดร้องออกมาดังๆ

แต่แล้วก็เดินกลับมาเงียบๆ

ซูจองกลับมาที่ร้านสมุนไพร ถอดเสื้อคลุมแล้วโยนไว้บนโซฟาสีส้ม จากนั้นก็ไปเปิดประตูร้านทุกบาน กลิ่นสมุนไพรที่ตลบอบอวลไปทั่วร้านถูกลมพัดออกไปอย่างรวดเร็ว หญิงชราลงมือปัดกวาดเช็ดถูทุกซอกทุกมุมภายในร้าน ระหว่างที่กำลังเช็ดกรอบรูปที่ใส่ใบประกอบวิชาชีพเภสัชกรรมอยู่นั่นเอง อยู่ดีๆ หญิงชราก็รู้สึกหงุดหงิดพลางคิดว่าทำไปจะได้อะไรขึ้นมา สุดท้ายก็ปาผ้าขี้ริ้วลงพื้นแล้วเดินเข้าครัวไปพลางคิดว่าเอาเวลาไปกินข้าวยังจะดีกว่า

ช่วงนี้ที่ร้านไม่ค่อยมีลูกค้าเพราะเป็นฤดูทำนา ปกติเวลาว่างๆ แบบนี้ หญิงชรามักจะดูโทรทัศน์ที่กงชิลเพื่อนของเธอเปิดทิ้งไว้และหัวเราะชอบใจ เสียงหัวเราะนั้นไร้สาระมากจนบางทีแม้แต่ตัวเธอยังขมวดคิ้ว ตรงเท้ากงชิลมีเศษข้าวเกรียบกระจายไปทั่ว

“นี่ กินให้มันดีๆ หน่อยได้ไหม”

ถึงจะได้ยินที่พูด แต่กงชิลก็ไม่ละสายตาจากโทรทัศน์ และ

ยัดข้าวเกรียบที่หักครึ่งไว้เข้าปาก พอผู้ชายคนหนึ่งในโทรทัศน์พูดก็ขำก๊ากทันที

“เข้าไปอยู่ในทีวีซะเลยสิ เข้าไปเลย”

ซูจองเดาะลิ้นอย่างหัวเสียแล้วหยิบไม้กวาดที่พิงอยู่ตรงมุมห้องขึ้นมา ขณะเดินผ่านโซฟาไปเปิดหน้าต่างออกก็รู้สึกว่าวันนี้ข้างนอกเสียงดังผิดปกติ ฝั่งตรงข้ามร้านสมุนไพรของเธอ มีผู้ชายกลุ่มหนึ่งกำลังช่วยกันขนเครื่องอะไรสักอย่างที่ดูน่าจะหนักพอสมควรลงจากรถบรรทุก ซูจองเงยหน้ามองคลินิกแพทย์แผนเกาหลีที่เพิ่งสร้างบนชั้นสองของตึกฝั่งตรงข้าม พอเห็นคำว่า ‘คลินิกแพทย์แผนเกาหลีซึงบอม’ แล้วก็รู้สึกแน่นท้องยิ่งกว่าเดิม

กงชิลเดินลากรองเท้าแตะมาหยุดอยู่ข้างๆ ซูจอง และยื่นหัวฟูฟ่องเข้ามาใกล้ๆ ก่อนจะมองตามสายตาซูจองไป เห็นผู้ชายกลุ่มหนึ่งกำลังช่วยกันขนเครื่องอะไรสักอย่างขึ้นบันไดแคบๆ ไปบนตึกฝั่งตรงข้าม

“หึๆ จะตายวันตายพรุ่งไม่รู้ ยังจะเรื่องมากอีก”

กงชิลบ่นซูจองพลางหัวเราะเยาะ

‘ไม่รู้จักปล่อยวางเสียบ้าง’

ซูจองท้องอืดเนื่องจากอาหารไม่ย่อยอยู่บ่อยๆ แต่พอตัดสินใจกินยาช่วยย่อยหลังจากไม่ยอมกินยาและทนปวดมานาน เธอกลับมีอาการปวดท้องรุนแรง จึงไปตรวจที่โรงพยาบาลในเมือง จากนั้นจึงไปศูนย์การแพทย์มหาวิทยาลัยในกรุงโซลเพื่อตรวจอยู่หลายครั้ง สุดท้ายก็ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย เซลล์มะเร็ง

แพร่กระจายไปมากแล้ว แพทย์จึงแนะนำให้เข้ารับการรักษาด้วยเคมีบำบัด อย่างไรก็ตาม เธอปฏิเสธคำแนะนำนั้น และที่น่าเหลือเชื่อคือเธอดูไม่ได้กังวลใจเลยแม้แต่ตอนที่บอกเรื่องนี้กับกงชิล งานที่ซูจองทำคืออะไรน่ะหรือ ก็ร้านขายยาสมุนไพรไง คนที่ขายยาให้คนป่วยที่มาที่ร้าน คนที่บอกให้คนอื่นรักษาสุขภาพและกินยาให้ตรงเวลา กลับปล่อยปละละเลยสุขภาพตัวเอง ถ้าแม้แต่ตัวเองยังทำไม่ได้อย่างที่พูด จะไปต่างอะไรจากพระที่บอกว่าตัวเองโกนหัวไม่ได้ล่ะ อีกอย่าง นี่ก็ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ เลย

กงชิลควานมือผอมแห้งจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกลงในถุงข้าวเกรียบที่หนีบไว้ข้างตัว และหยิบข้าวเกรียบแผ่นกลมๆ ออกมาแผ่นหนึ่ง หักครึ่งยัดเข้าไปในปาก แล้วกลับไปที่เดิม เธอทิ้งตัวลงบนโซฟาเก่าๆ จนฝุ่นฟุ้งกลางอากาศอยู่ครู่หนึ่ง

“ได้ยินว่าเป็นแพทย์แผนเกาหลี คนดังจากโซลเลยนะ ดีเลย ถ้าร้านสมุนไพรปิดไป ชาวเมืองอูฮวาจะได้ไปหาหมอที่นั่นแทน”

กงชิลบอกว่าได้ยินเรื่องนี้มาจากที่ไหนสักที่พลางเปลี่ยนท่าไปมาเพื่อหาท่าที่สบายที่สุด โซฟาส่งเสียงลั่นทุกครั้งที่ขยับ

“แล้วไง”

ซูจองไม่สนใจและหันกลับมากวาดพื้นต่อ ไม้กวาดลอดผ่านใต้เท้าของกงชิลไป กวาดเศษข้าวเกรียบที่หล่นอยู่บนพื้น จนผงสมุนไพรจากดอกไม้ต่างๆ และผงยางสนกระจายไปทั่ว เผลอครู่เดียวร้านก็สกปรก หญิงชรากลับมาถูพื้นที่ทำค้างไว้ตอนเช้าต่อให้เสร็จ เติมน้ำในกะละมังเพื่อซักผ้าถูพื้นเป็นพักๆ และเช็ดตู้ยากับ

ชั้นวางของให้สะอาดเอี่ยม หลังจากก้มตัวทำความสะอาดมาสักพัก หัวเข่ากับเอวก็เริ่มส่งเสียงแปลกๆ หญิงชราร้องโอดโอย พอยกกะละมังออกไปนอกร้านแล้วชำเลืองมองกลับมา ก็เห็นว่ารอบเท้าของกงชิลเริ่มกลับมาสกปรกอีกครั้งเพราะเศษข้าวเกรียบ

“เลิกกินได้แล้ว ยายนี่!”

“ไหนบอกว่าอยากกินเท่าไหร่ก็กินเลยไง!”

กงชิลตะโกนไล่หลัง

“คนเขาอุตส่าห์กวาด หัดเกรงใจแล้วหยุดกินบ้างก็ได้ ถ้าไม่ก็ยัดๆ มันเข้าไปให้หมดนั่นแหละ”

ซูจองตวาดเข้ามาในร้านก่อนจะสาดน้ำซักผ้าขี้ริ้วออกไปที่ถนน

ทันใดนั้นเอง

“โอ๊ย! เย็น”

หญิงชราสาดน้ำโดยไม่ได้มองข้างหน้าเลยสักนิด ซึงบอมซึ่งเพิ่งลงจากรถจึงโดนน้ำสาดเข้าเต็มๆ หญิงชรารีบวางกะละมังลงด้วยความตกใจ

“แย่แล้ว! ทำยังไงดีล่ะเนี่ย! ขอโทษจริงๆ นะคะ ไม่เห็นเลยว่ามีคนอยู่”

หญิงชราหยิบผ้าขนหนูที่คล้องคอมาเช็ดเสื้อผ้าที่เปียกโชกของซึงบอม แต่ซึงบอมซึ่งกำลังปัดน้ำออกกลับปัดมือเธอออกอย่างไม่แยแสและมีสีหน้าหงุดหงิดเต็มที

“ไม่สิ...ทำไมถึงสาดน้ำลงบนถนนที่คนเดินไปเดินมาแบบนี้

ล่ะครับ”

ซึงบอมยกแขนเสื้อเปียกๆ ขึ้นมาดม เฮือก! เขารีบเอาจมูกออกทันที ซูจองลุกลี้ลุกลนใช้ผ้าขนหนูที่ถืออยู่เช็ดเสื้อผ้าของเขาอีกครั้ง

“ถึงจะเป็นน้ำซักผ้าขี้ริ้ว แต่จริงๆ ก็ไม่ได้เหม็นขนาดนั้นหรอกนะ”

“อะไรนะครับ หมายความว่าคุณสาดน้ำซักผ้าขี้ริ้วใส่ผมเหรอครับ”

ซูจองอ้าปากค้างทันทีที่ซึงบอมตวาดใส่ ซึงบอมหน้าแดงไปหมด

“นี่มันอะไรกัน แทนที่จะปูพรมแดงต้อนรับ กลับเอาน้ำสกปรกมาสาดใส่กันแบบนี้เลยเหรอครับ”

ซูจองไม่เข้าใจว่าทำไมซึงบอมถึงเอาแต่ตวาดจนเส้นเอ็นที่คอปูดโปนแบบนั้น คนเขากำลังขอโทษอยู่แท้ๆ ถึงกับต้องทำตัวหยาบคายไม่เห็นหัวคนอื่นแบบนี้เลยเหรอ ไม่นานเจ้าของร้านขายวัสดุก่อสร้าง ร้านผลไม้ ร้านซักรีด ร้านทอง ต่างก็พากันออกมาจากร้านเพราะเสียงเอะอะโวยวายนั้น

“อาจารย์โก เกิดอะไรขึ้น”

พวกเขากรูเข้ามาหาซูจอง จองมีกับแทคยองซึ่งกำลังจัดการข้าวของอยู่ที่คลินิกก็วิ่งออกมาเพราะเสียงของซึงบอมเช่นกัน จองมีตกใจลมแทบจับเมื่อเห็นซึงบอมยืนชี้หน้าตำหนิซูจองที่ดูจากอายุอานามน่าจะเป็นคุณยายแล้ว จึงรีบคว้ามือซึงบอมไว้

“ผอ. คะ ใจเย็นก่อนเถอะค่ะ”

ได้ยินอย่างนั้น ซูจองก็ได้แต่อ้าปากค้างและเหลือบตามองป้าย ‘คลินิกแพทย์แผนเกาหลีซึงบอม’ บนชั้นสองของตึกฝั่งตรงข้าม

อ้อ ไอ้หนุ่มไร้มารยาทนี่ก็คือแพทย์แผนเกาหลี คนดังจากโซลนี่เอง! เมื่อกี้ว่าไงนะ ปูพรมแดงต้อนรับงั้นเหรอ ดูท่าก็รู้แล้วว่าเจ้าเล่ห์ นิสัยหยาบคายแบบนี้ อนาคตคลินิกคงจะสดใสน่าดู!

ซูจองยกมือข้างหนึ่งขึ้นเท้าเอว และใช้อีกมือหนึ่งจิ้มจมูกซึงบอม

“โอ๊ย! กะอีแค่โดนน้ำซักผ้าขี้ริ้วสาดนิดหน่อย ถึงกับจะหาเรื่องคนแก่เลยเหรอ! แค่ฉันจ่ายค่าซักรีดให้ก็พอแล้วไม่ใช่หรือไง!”

เจ้าของร้านซักรีดซึ่งยืนฟังอยู่ข้างๆ รีบดึงคอเสื้อรั้งตัวซูจองเข้ามาใกล้ๆ พลางหัวเราะกลบเกลื่อนและกระซิบข้างหูหญิงชรา

“อาจารย์โก นั่นเสื้อแบรนด์เนม แพงหูฉี่เลยนะ”

ซูจองหน้าถอดสีทันที แต่แล้วหญิงชราก็รีบสะบัดตัวออกจากมือที่รั้งตัวเธอไว้

“แค่จ่ายให้ก็สิ้นเรื่อง!”

ไม่ทันไรหญิงชราก็ชี้หน้าตำหนิซึงบอมต่อ

หลังกลับมาที่คลินิก จองมีก็ทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้ในล็อบบีที่มีข้าวของวางรกเต็มไปหมด

“โธ่เว้ย!”

เธอจ้องหน้าซึงบอมที่เดินตามเข้ามา เขาถอดสูทกับเนกไทออกและเขวี้ยงลงบนพื้น ขณะที่กำลังลังเลอยู่ว่าจะถอดเสื้อเชิ้ตที่เปียกไปครึ่งตัวดีไหม ก็รู้สึกได้ถึงสายตาของจองมี

“อะไรครับ”

“เป็นบ้าไปแล้วเหรอคะ ไม่อยากทำมาหากินแล้วใช่ไหม มาถึงปุ๊บแทนที่จะทำตัวดีๆ กลับไปหาเรื่องทะเลาะกับชาวบ้านชาวช่องแล้ว แล้วมีเรื่องกับใครไม่มี ดันไปมีเรื่องกับคุณยายร้านตรงข้ามอยากกลับไปอยู่โซลแล้วใช่ไหม”

“ไม่ใช่นะ คุณยายแกสาดน้ำซักผ้าขี้ริ้วใส่ผมก่อน ยายแหละผิด ผมจะโกรธก็เป็นเรื่องธรรมดา!”

“แล้วคนอื่นเขาจะว่ายังไง!”

จองมีตวาด

“คงได้เอาไปพูดกันน่ะสิว่าเจ้าของคลินิกหยาบคายมาก อย่าไปที่นั่นเลย ว้าว! ตื่นเต้นจัง อีกไม่นานเราก็จะได้กลับโซลกันแล้วละ”

อยู่ดีๆ แทคยองซึ่งกำลังเดินถือผ้าคลุมเตียงคนไข้ผ่านทั้งคู่ไปก็พูดขึ้นว่า

“ก่อเรื่องตั้งแต่คลินิกยังไม่เปิดเลยเหรอครับ โมโหร้ายขนาดนี้ยังแพ้ให้ซงกียุนเลย”

“ใครแพ้ครับ ผมต่างหากที่เป็นคนต่อยเขา!”

“ก็เลยถูกไล่ออกไง!”

จองมีโพล่งขึ้นมา ทำเอาซึงบอมปิดปากเงียบ เธอถอนหายใจ

เฮือกใหญ่แล้วปล่อยผมที่มัดอยู่

“โอ๊ย ไม่รู้แล้ว ถ้าจะทำตัวแบบนี้ จะพาพวกเรามาด้วยทำไมคะ เป็นเหมือนซงกียุนให้ได้สักครึ่งก็ยังดี ตอนนี้รีบไปขอโทษเจ้าของร้านตรงข้ามเถอะค่ะ”

“ทำไมผมต้องขอโทษ”

“งั้นปล่อยให้คลินิกเจ๊งไปเลยไหม”

ซึงบอมปิดปากเงียบอีกครั้ง เขาไม่รู้ว่าต้องทำอย่างไร จึงได้แต่เอามือลูบหน้าด้วยความท้อแท้ ไม่มีอะไรราบรื่นเลยสักอย่าง